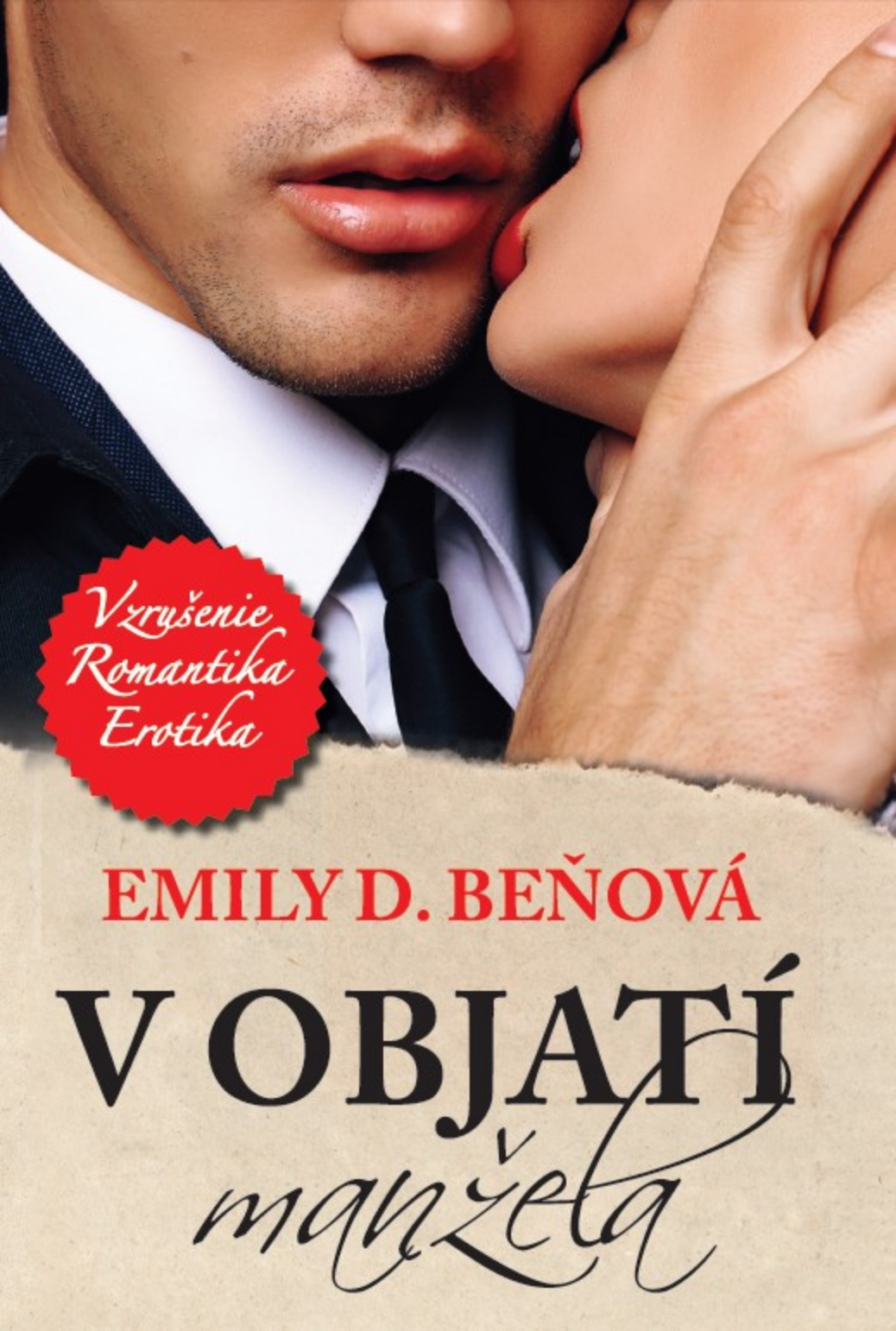

*Vzrušenie
Romantika
Erotika*

EMILY D. BEŇOVÁ

V OBJATÍ *manžela*

*Vzrušenie
Erotika
Romantika*

EMILY D. BEŇOVÁ

V OBJATÍ
manžela

Emily D.Beňová

V objatí manžela

Copyright © by Emily D.Beňová

Cover design © by Katarína Skalková

Illustration © Shutterstock

Slovak edition © by BESTSELER

ISBN: 978-80-89821-41-9

Táto séria mala byť najprv iba pokusom... skúškou, či by som aj ja vedela napísať niečo eroticko-romantické.

Naviedla ma na to môjmu srdcu blízka osoba, Janka Pipová, a ja som sa do toho teda dala. Popustila som uzdu fantázií a s myšlienkou *nejako to zvládnem* som začala písať prvé riadky. Na moje počudovanie to šlo ľahko, plynulo a bez zádrhov. Stvorila som postavy, ich povahy, ich odlišné, a pritom podobné svety a dej sa odvíjal sám od seba. Nemala som jasné predstavy, ako bude kniha napredovať, proste som len písala a nápady sa mi rodili v hlave doslova za chodu.

Vždy bolo o čom písať, vždy som mala pocit, že tie postavy majú čo riešiť a chvíľami som bola aj ja sama doslova zaskočená tým, ako sa veci medzi Melany a Sebastianom odvíjali.

Ako sa mi písali erotické scény?

Či mi veríte alebo nie... červenala som sa ako repa pri každom odvážnom úseku. Písala som potajme, aby mi niekto „náhodou“ nestál za chrbtom, pretože potom by som sa asi prepadla pod čiernu zem, no nakoniec som to „dala“.

Či sa mi to aj podarilo podať tak, aby to bolo realistické, aby si kniha nezískala čitateľov len kvôli sexu, ale aj kvôli postavám, ktoré sa pokúšali nájsť samých seba?

Myslím, že áno, keďže sme sa dostali až k záverečnej časti, ktorá sa mi nekončila ľahko.

Priznám sa, že mi ušla nejedna slzička, keď som končila túto sériu, pretože som mala pocit, že s touto záverečnou časťou končí aj niečo vo mne. Ako keby s poslednou časťou končila aj jedna etapa môjho života.

No teraz som na seba hrdá, pretože som napísala knihu, ktorá mi dala veľa. Ja sama som sa pri nej menila, ja sama som pri nej začínala vidieť svet inými očami a prežívala som ich trápenia, radosti, ale aj ich život spolu s nimi. Na chvíľu som bola niekým iným...

Takže, prečo ešte jedna kniha?

Stále som mala dojem, že sa ešte niečo nedoriešilo. Teda, že Melany a Sebastian nedoriešili všetko, čo mali. Hovorila som si: „Ešte sa musia stať nejaké veci, ešte to musím doladiť a nezabudnúť na nikoho,“ a tak sa zrodil tento fenomenálny záver erotickej romance.

ĎAKUJEM všetkým mojim čitateľkám, priateľom. Rodine, každému, kto ma podporil, každému, kto si moje knihy kúpil a dal mi tým najavo, že moja snaha nebola zbytočná.

TISÍCKRÁT ĎAKUJEM.

Takže, prečo táto kniha?

... pretože svadbou sa to nekončí...

KAPITOLA 1

BENTLEY PO DLHEJ DOBE ZASTAVÍ A JA spozor-
niem. Pravačkou si vyletím k tvári, no Sebastian sa ma dotkne
a stiahne mi ruku dole skôr, ako si stihnem z tváre stiahnuť mas-
ku, ktorá mi zahaľuje oči a kvôli ktorej absolútne nič nevidím.

„Ešte nie,“ povie mäkko.

„Kde to sme?“ Nepáči sa mi, že mám na očiach masku a nič
nevidím. Cítim sa dezorientovaná... neistá a možno aj trochu
zraniteľná.

„Ešte nie,“ zopakuje tvrdohlavo a pustí moju ruku.

Ak nie, tak nie. Počkám. Trpezlivosť vraj prináša ruže... Len-
že ja neviem byť trpezlivá. Dopekla. Čo má ten blázon za lu-
bom? Začujem, ako sa na strane, kde sedí, otvorila dvere a ja tým
smerom otočím hlavu.

„Zostaň sedieť!“ prikáže a ja nemo prikývnm.

Napnem sluch a počujem, ako vystúpi a potom za sebou za-
vrie. Odolávam nutkaniu stiahnuť si masku z tváre a nenápadne
jedným očkom mrknúť, kde sme, no neodvážim sa. Mám rada
prekvapenie v podaní svojho sexi zvodného a majetníckeho man-
žela a nerada by som niečo pokazila, takže sedím a ticho čakám
ako hmla, kým sa – asi minútu nato – znova otvorila dvere, no
tentoraz na mojej strane.

Trhnem sebou, pretože ten nečakaný buchot ma vydesil a dnu
vbuchne teplý vlhký vzduch zvonku a pohladí ma po tvári ako
zamatová ruka. Otočím sa k otvoreným dverám a niekto ma chy-
tí za ruku. Ten dotyk ma mierne vyplaší, pretože je nečakaný, no
hneď za ním prichádza aj hlas, ktorý ma zbaví temných vízií.

„To som len ja. Pomaly vystúp,“ povie môj krásny manžel a ja
naslepo hľadám dvere a potom skladám nohu na zem. Pomáha

mi tým, že ma drží za predlaktie a keď pevne stojím na nohách, položí mi ruku okolo pása a potiahne ma za sebou.

„Kde sme?“ V pozadí začujem, ako za nami niekto zavrie dvere na aute, no či ten *niekto* – predpokladám, že Shon – tam aj zostal, netuším.

„O chvíľu.“

„Nevidím,“ pripomeniem svoju nevýhodu a on ma privinie k svojmu boku ešte pevnejšie.

„Nechcem, aby si videla.“

To je mi jasné, ináč by som tú masku asi nemala. Lenže toto nie je fér. Po prvé: pripadám si takto hlúpo. Po druhé: „Čo ak sa potknem?“

„Tvoja nedôvera ma zraňuje.“

Usmejem sa. „Sme na letisku?“ Snáď nie, pretože mám na tvári masku a asi vyzerám smiešne.

„Nepoviem.“

„Kam ideme?“

Zasmeje sa. „Stále rovnako nedočkavá, pani Reylyová?“

Ani nepochybuj.

„Sme sami?“

„Nie, je s nami Shon.“

Aha. „Nepočujem ho.“

„Shon,“ povie Sebastian a muž prehovorí.

„Som tu, pani Reylyová.“

Ok, takže je naozaj tu. Nemravné poznámky musia ísť teda bokom. „Prečo nechceš, aby som videla?“

„Máš priveľa otázok.“

Zasmejem sa. „Dostávam nedostačujúce odpovede.“

„Melany, ešte slovo a zalepím ti aj ústa. A ver, že to urobím.“

Uf...

Znova si zahryznem do jazyka a snažím sa aspoň sluchom zorientovať, čo je totálne nemožné, pretože naokolo je až podozrivé ticho. Ak by som necítila vánok, ktorý sa mi naváza do tváre a rozhadzuje mi neposlušné pramienky vlasov, myslela by som si,

že som niekde v hale. Lenže to mi nijako nepomáha v orientácii. Netuším, kde sme.

„Prečo je tu tak ticho?“

„Shon, lepiacu pásku.“

„Čo? Nie. Ja len... už som ticho.“

Zrazu sa ku mne nakloní a dá mi bozk do vlasov. „To bol len žart, miláčik.“

Och, ty hnusák. Štuchnem ho laktom do rebier a ruka, ktorú mal na mojom boku zmizne, no iba na okamih. Tesne predtým, ako sa znova vráti na miesto, dostávam na zadok, až ma prehne.

„Au.“ Zapotácam sa pod tým úderom a on ma pritiahne k sebe skôr, ako sa niekde rozšplechnem ako smotana.

Ideme ešte asi minútu, keď začujem šplechotanie vody a potom sa zvuk, vychádzajúci spod mojich opätokov, zmení. Už nepočujem to typické klopkanie po asfalte či kamení, teraz počujem drevo a moje zmysly sa napnú ešte viac.

V nose cítim vlhkosť zo vzduchu a ešte niečo... *Soľ!* Myslím, že cítim morskú soľ a moje srdce sa začína prebúdať.

Sme pri vode? Niekde v prístave?

Myslela som si, že poletíme. Alebo nejdeme nikam?

Naša svadobná cesta sa zrušila???

Mám toľko otázok, no nepoložím ani jedinú, pretože mám zákaz hovoriť a ja to výnimočne plánujem rešpektovať.

Zrazu zastaneme a môj manžel ma chytí za ramená. Myslím, že je za mnou, no nie som si istá. Otočí ma na mieste, asi ma niekam smeruje a ja začujem, ako sa niekde nablízku voda odrazí od móla alebo od piliera.

„Sme v prístave?“ unikne mi z pusy, no neprichádza rana na zadok ani nijaké karhanie. Namiesto toho sa mi niekto zaženie k hlave a maska z mojich očí je náhle preč. Nemusím zaklipkať, pretože vonku je totálna tma a jediné osvetlenie, ktoré tu svieti, sú lampy chabo osvetľujúce drevené mólo, na ktorom stojíme, loď, ukotvenú na svojom mieste a Sebastiana, stojaceho mierne za mnou. V rukách drží moju čiernu masku na oči a tvári sa divne.

Shon okolo nás iba prechádza a smeruje na druhú stranu lode, takže tu zostávame len my dvaja. Sme pred fabrikou, kde jeho spoločnosť vyrába lode a kam ma nasmeroval? Hľadím na jeho nádhernú bielu jachtu, ktorú mi ukázal v ten deň, keď sme sa po prvý raz stretli v jeho kancelárii. Teraz, keď je vypustená na vode, vyzerá nižšia, no je rovnako veľkolepá ako bola v mojich spomienkach.

Takže sa budeme plaviť?

Okamžite si spomeniem na okamih, keď ma zaviedol do svojej kajuty a vtedy sa medzi nás vkradlo to neviditeľné, no pritom takmer hmatateľné napätie. Bolo to neskutočné a totálne šialené, pretože som ho vôbec nepoznala a už vtedy na mňa jeho bytosť pôsobila až mučivo vzrušujúco.

Pozriem sa na neho, oči doširoka, no stále neviem, čo tu naozaj robíme. „Chceš mi ukázať, že si ju už spustil na vodu?“

Váhavo kývne hlavou. „Aj.“

Aj? Takže tu nie sme len preto? Začínam niečo tušiť, no nie som si istá.

„Povedz mi, čo na nej vidíš?“

A ja sa znova pozriem na jeho luxusnú jachtu, lenže čo mám hľadať? Vlajky na jej vrchu? Nijaké nemá a myslím si, že nijaké nikdy ani nemala. V lodiach sa vôbec nevyznám a prvýkrát som si ju všimla iba zbežne, pretože v tom čase bola jeho prítomnosť omnoho zaujímavejšia ako nejaká loď, aj keď táto loď je hotové majstrovské dielo.

„Pozri sa lepšie,“ pobáda ma.

Blúdím očami po vyblýskanej jachte a hľadám to *niečo*, ibaže ja nič nevidím. Je natretá na bielo ako všetky lode, nápis je modrý, ako som si pamätala, no zrazu...

No teda! Moje podvedomie vyťahuje vejár a začína sa ním ovievať.

Tiež som poznateľne v šoku a nijako sa to nepokúšam zakryť. Čítam ten nápis, to meno na nej a nedokážem nájsť vlastný hlas, pretože namiesto loga SHR a mena spoločnosti ReylEnetrprise,

ktoré tam boli predtým, je tam teraz iba MelanyReylEnterprise.

„No do...“ zaseknem sa v poslednej chvíli a mrknem na svojho manžela. „To vážne?“

„Vážne.“

„Kriste.“

„Na verejnosti iba Sebastian,“ robí si zo mňa žarty, no to budem riešiť neskôr. Najprv sa musím spamätať z tohto.

Čakala som, že sa na nej budeme plaviť, no čo znamená to meno? „Ty si ju premenoval?“

Usmeje sa. „Z čítania dostávaš jednotku.“

Mrkám na neho a chvíľu hľadám myšlienky. Prečo by dával na svoju loď moje meno? „Nie je to tak, ako si myslím, že nie?“

„Čo ak je?“

Blázon!

„Veď to je loď.“

Uškrnie sa. „Dobrá postreh, pani Reylyová.“

„Ty mi chceš darovať loď?“

Založí si ruky do vreciek a zvažnie. „Nepáči sa ti?“

„Samozrejme, že sa mi páči. Je nádherná.“ Znova sa pozriem na loď a snažím sa dýchať. Nemôžem uveriť tomu, že mi dáva svoju jachtu.

„Ale?“

Ale. Veď to. Vždy je tam to ALE. „Je to príliš, Sebastian. Prečo mi ju dávaš?“

„Pretože môžem. A chcem.“

Pozriem sa na neho, na jeho *ja môžem všetko* výraz a zavrtím hlavou. „Lenže toto je príliš drahý darček. Robil si ju predsa pre seba. Je tvoja.“

„Teraz už tvoja.“

„Ale...“

„Čo ak by si povedala, že to prijímaš a prestala sa v tom rýpať?“

Znova sa pozriem k jachte a pokúšam sa dýchať. Zbláznil sa. Myslím, že mu definitívne hrablo, ináč toto všetko nevidím. Čo si ja počnem s loďou? A kto mi ju bude pilotovať či kormid-

lovať, alebo ako sa tomu vlastne hovorí? Myslím, že sa zbláznil. Mrknem na neho. „Myslím, že potrebuješ odborné vyšetrenie.“

Usmeje sa a pristúpi. „Na loď sa vchádza z druhej strany.“

Zbláznil sa!

Dal mi loď.

LOĎ!

Vlastne JACHTU.

Knihy a kvety sú už dávno pasé. Multimiliardári sa obdarúvajú lodami. Nabudúce mi dá možno lietadlo. Alebo rovno celý New York. Lenže, čo to povedal??? My ideme na loď?

Skôr ako sa stihnem spamätať, chytí ma za ruku a ja za ním znovu cupitám. Ťahá ma na druhú stranu jachty, smerom, ktorým kráčať aj Shon a pomáha mi na palubu. Vlastne ma tam doslova prehodí, pretože som stále v šoku a moje nohy odmietajú spolupracovať.

Shon je už na palube, takže keď sa nalodíme, odhodí lano, ktorým je jachta ukotvená. Vidím to iba v prelete, pretože môj bláznivý manžel ma ťahá ďalej, ako keby sme mali naponáhlo.

A možno aj máme.

Bože, toto je šialenstvo.

„Dobry večer, pán Reyly. Madam,“ pozdraví sa nám akýsi starší muž, možno tak päťdesiatnik a Sebastian pri ňom zastane. Nakolko ma drží za ruku, zastanem aj ja a oni si potrasú rukami. Muž si zloží šiltovku a usmeje sa. „Som Emilio Sanders a som váš náhradný kapitán, madam.“

„Náhradný? A kto je hlavný?“

„Ja,“ povie Sebastian a ja na neho vytreším oči. „Vyrážame, Emilio. Smer poznáte.“

Muž so šiltovkou v ruke prikývne a my postupujeme ďalej.

„Ty vieš kormidlovať loď?“

„Nezdám sa, že?“

No páni. Vlastne... „Vlastne sa to na teba hodí.“

„Skutočne?“

Schádzame do podpalubia, a keď zdoláme niekoľko schodí-

kov, zamierime známymi luxusnými priestormi, ktorými sme kráčali aj predtým. Smerujeme najskôr do jeho kajuty a ja sa vôbec nebránim. Prečo by som to aj robila?

„Bohatí ľudia majú bohaté koničky, takže by ma to vlastne ani nemalo prekvapovať. Si bohatý.“

„My sme bohatí, láska. Kedy si už konečne uvedomíš, že všetko, čo patrí mne, je odteraz už aj tvoje?“

Postupne sa dostaneme až pred dvere Sebastianovej – alebo už mojej? – spálne a ja pokračujem.

„Aj polovica ReylEnterprise?“

Sebastian zastane, ako keby náhle skamenel a zarazene sa na mňa pozrie. „Odkiaľ o tom vieš?“

„Myslíš o tom, že si mi prepísal polovicu svojho podniku?“ spýtam sa nahnevane. „Povedala mi o tom Anna na svadbe, no teraz z tvojho výrazu hádam, že som to vedieť nemala.“

„Nie, to si naozaj nemala vedieť, no to, že to vieš, na veci nič nezmení.“

„Prečo si mi o tom nepovedal? Prečo si sa o tom nikdy ani nezmienil?“

„Prečo by som to robil?“

„Napríklad preto, aby som sa k tomu aj ja mohla vyjadriť.“

„Viem, ako by si sa vyjadrila, Melany. Práve preto som ti nič nepovedal.“

„Nemôžeš vedieť, aký by som k tomu mala postoj.“

Posmrkne so smiechom. „Poznám ťa. Odmietla by si to.“

Ok, pozná ma, lebo uhádol. „To preto, že mi nič z toho nepatrí. Je to tvoje. Drel si na to.“

„Si moja manželka, Melany, a na to všetko máš po súdnej stránke právo. Teraz si polovičnou vlastníčkou a ak by sa mi jedného dňa niečo stalo, ty a naše dieťa dostanete všetko.“

Pri tých slovách ma zamrazí.

„Takto nehovor. Tebe sa nič nestane. Celine je za mrežami a von sa už nedostane.“

Pristúpi ku mne a pohladí ma rukou po tvári. „Celine nie je

môj jediný nepriateľ, Melany, a ty to vieš. Teraz nenarážam na nijakú konkrétnu osobu, len sa ti snažím povedať, že po svete chodia ľudia, ktorým sa nemusím páčiť. Rozumieš?“

Prikývnem a hoci sa o tomto naozaj nechcem baviť, má pravdu. Mnohí ľudia ho odsudzujú, a to len preto, že je bohatý a ľudská predstavivosť je neskutočne rozmanitá. I ja sama som patrila do skupiny, ktorá ho považovala za zotročovateľa. Teraz už viem, ako veľmi som sa v ňom zmylíla.

„Preto som sa postaral o to, že ak by sa mi niečo stalo, a je jedno čo, ty dostaneš všetok môj majetok.“

„Tebe sa nič nestane, Sebastian. Nehovorme o tom.“

„Ty si s tým začala.“

„A čo ak som len zlatokopka?“

Uškrnie sa. „Ak by si ňou bola, neoženil by som sa s tebou. Dva-krát,“ dodáva napokon pobavené a ja sa na neho usmejem. „Teraz nechcem riešiť pracovné záležitosti, Melany. Toto je naša svadobná cesta a ja by som ju celkom rád strávil v posteli. S tebou.“

Usmejem sa ešte viac. Toto mi lichotí, ibaže jeho slová ma vracajú do reality a ja si uvedomím, že stále niektorým veciam nerozumiem. „Sebastian, nemali sme dnes odletieť do Benátok?“

„Mali,“ povie pokojne a znova ma berie za ruku a ťahá k dverám na svojej kajute.

Alebo mojej?

Toto je naozaj diskutabilné, no teraz naspäť k meritu veci. Jeho odpoveď mi nestačí.

„A?“

„A nejdeme.“ Otvorí dvere na svojej kajute a vtiahne ma dnu. Pocítim, ako sa loď pohne a jemne to nami zakolíše. Stále ničomu nerozumiem a aj ten zvyšok mysle, ktorý mi doteraz slúžil, sa vytráca, keď zbadám izbu, pretože to, čo v nej vidím...

Som v šoku a moje podvedomie po dlhej dobe znova stratilo dar reči.

Po zemi a vlastne všade, vrátane postele, sú porozhadzované lupienky z ruží a izbu osvetľuje iba niekoľko sviečok, rozložených

po kajute. Na komode pri stene je položené naše oblúbené víno a dva poháre. Čelusť mi padá k podlahe a kotúľa sa až pod posteľ. Nedokážem dýchať a moja myseľ si šla dať šlofika míle odtiaľto a mne zostáva len dúfať, že sa ešte niekedy vráti.

„Och, môj Bože,“ len toľko stihnem zašepkať a dve mocné ruky sa ku mne zozadu nežne privinú.

„Páči sa ti to?“ Môj manžel ma pobožká na obnažené rameno a ja zatajím dych. Perami putuje vyššie, až za ucho, a keď vsaje môj ušný lalôčik, zalapám po dychu.

„Je to nádherné. A vraj nie si romantik.“

Počujem, ako sa ticho zasmieja. „Možno začínam byť a sám zostávam v šoku, pretože zisťujem, že sa mi to páči. Hlavne zbožňujem tú časť, kedy vytreštíš oči a s pootvorenou pusou prežívaš prvotný šok.“

„Naozaj?“

„Áno. Chceš, aby som ťa v tých lupeňoch pomiloval?“

Pomiloval... Ach... z jeho pier znie to nežné slovo tak nádherne, až strácam súdnosť, ktorú teraz vlastne ani nepotrebujem. A keď si predstavím, ako ma do tých lupeňov skladá.... „Áno.“

Pobožká ma za ucho a ja privriem oči. Vychutnávam si to a pokúšam sa nestratiť rovnováhu, pretože moje nohy sa podomnou začínajú zradne chvieť.

„Myslela som si, že našu svadobnú cestu strávime v Benátkach.“

„Pôvodne to tak malo byť, no ty máš rada prekvapenia v mojom podaní, preto som sa rozhodol pre zmenu,“ šepne a zatiaľ čo ústami nežne bozkáva moju šiju, rukami mi pomaly sťahuje zips vzadu na šatách.

„Kam vlastne ideme?“

„To je prekvapenie.“

Jeho pery v kombinácii s pomalým sťahovaním zipsu na chrbte ma zbavujú myšlienok. To, čo mi robí na krku, mi vysiela do tela štekľivé impulzy a ja sa pod tým maznaním začínam strácať.

Páči sa mi to. Presne takto to chcem. Nežne... vášnivo... strhujúco... pomaly...

Jemné strnisko, ktoré tam dnes ráno nebolo, ma dráždivo škrabká na pokožke a to všetko mi vstrekuje do žíl trýzeň, ktorú nemienim ignorovať.

Práve naopak.

Slastne si to vychutnávam a nijako sa tým netajím. Je to vzrušujúce. Zakloním hlavu do strany, aby mal lepší prístup, a jazykom si zvlhčím dychom vysušené pery.

„Schovej ten jazyk, ináč skončím s nežnosťami,“ poštekli ma dychom na šiji a ja sa zachvejem.

Jedna časť, tá temná a nebezpečne nevyspytateľná, kričí áno, prosím, no tá druhá dnes túži po maznaní a láskaní, ktoré sa mi nikdy nepreje. Vychutnávam si jeho pery a jemné škrabkanie na krku a znova tam dole precitám.

Ústami zamieri k mojej sánke, potom k lícu a ja k nemu inštinktívne otáčam tvár. Až ma pobožká na kútik pier, pootvorím ich v tichom pozvaní a on ma prijme. Pobožká ma a rukami zájde k tenkým ramienkam na letných šatách. Ukazovákmi zavadí o ramienka, potiahne do strany a ľahučké ramienka belasých šiat mi sklznú z pliec. Potom už iba zatiahne za nariasenú sukničku a šaty sa znesú na zem ako jemné páperie. Okolo nôh mi vytvorí vzdušné mračná a ja zostávam odetá iba do pokožky a tenkých tangáčikov, ktoré viac odhaľujú ako zahaľujú.

Môj manžel putuje rukami hore k mojim bokom a opatrne ma za ne zovrie.

„Máš tú najjemnejšiu pokožku, miláčik. Nedokážem sa jej na-bažiť.“

Moje podvedomie si zhrýza spodnú peru a plazí sa po zemi celé dychtivé a vzrušené. Ja si so zavretými očami vychutnávam horúce ruky svojho manžela, ktoré mi majetnícky zvierajú boky a pripomínajú mi, že patria mužovi, ktorému patrí celé moje telo, duša, myseľ aj srdce.

Som jeho. Navždy a definitívne.

Opätovne sa skloní k môjmu ramenu, privonia mi k vlasom a zhlboka sa nadýchne.

„Milujem tvoju vôňu, Melany,“ zašepoce a poštekľí ma perami na šiji. „Tvoju jemnú pokožku,“ pokračuje ďalej a v mojom vnútri sa všetko začína otriasať, „tvoje telo...“ dá mi bozk na plece a rukami mi zablúdi po tele, „tvoje prsia...“ hlása a putuje rukami cez moje poprsie a smeruje nadol, „bruško... boky...“ šepoce a rukami mi pritom prechádza po tele a privádza ma do tichého šialenstva. Keď nakoniec zovrie moju ženskosť, mám chuť stonať blahom.

To, že to aj robím, si uvedomím, až začujem vlastný ston, ktorý sa mi zradcovsky prederie cez hrdlo. Pravačkou pomaly zovrie moje lono, jemne pomasíruje a keď vklízne pod tenučkú látku nohavičiek a prstami mi rozdelí polovičky ohanbia, zachvejú sa mi nohy.

„Rozkroč sa, len jemne,“ šepne roztúžene a ja robím, ako ma inštruuje. „To je ono,“ zapradie a keď je rukou presne na mieste, ukazovákom a prstenníkom si ma jemne otvorí a prostredníkom do mňa vstúpi.

Znova zastonám a zalapám po dychu. Je to také nádherné, také iskrivé a vzrušujúce. Vlastné nohy sa podo mnou začínajú zradne triasť, no snažím sa udržať. Vstupuje do mňa pomaly a opatrne a ja si to vychutnávam plnými dúškami, rovnako, ako si vychutnávam masírovanie na ľavom prsníku. Potom jemne zovrie bradavku medzi palec a ukazovák a zatiahne.

Preletí mnou zachvenie a jeho ruka, spoznávajúca vlhké miestiečko medzi mojimi nohami, zmizne.

„Otoč sa,“ prikáže dráždivým hlasom, ktorého sila sa mi odrazí presne TAM a ja jednoducho nedokážem odmietnuť.

Omámená jeho maznavo dráždivým hlasom aj dotykmi sa otočím a vzhliadnem mu do tváre. Začervenám sa, pretože to by som nebola ja, ak by som sa nečervenala už len preto, že nemám podprsenku a naše pohľady sa stretnú.

Môj krásny manžel sa na mňa zamilovane usmeje a prezrie si ma. Cítim rozpaky, no tvárim sa nebojácne. Som predsa jeho manželka. Hanblivosť by mala byť už dávno pasé.

Lenže nie je...

Položí mi ruky na boky a pohne perami. „Si krásna žena, Melany,“ povie roztúžene a ja zahorím ako vatra. „A si len moja.“

„Len tvoja,“ odriekam ako v hypnóze, ako keby som nemala vlastnú vôľu, no to mi teraz nevadí. Nepotrebujem ju. Tak či tak ju pri ňom rada posielam kadeľahšie, pretože milujem, keď ma riadi.

„Navždy. Rozumieš?“

„To isté žiadam naspäť.“

Jemne sa usmeje a vytiahne mi z vlasov malý biely štipec. „Už dávno ti patrí, Melany. Bol som tvoj od chvíle, keď si sa mi v kancelárii ponúkla.“

Zatrasím hlavou a vlasy sa mi rozvinú po chrbte v neupravených kaskádach, no to mi teraz nevadí. „Som rada, že si to prijal.“

Usmeje sa a pohladí ma po líci, potom mi zovrie bradu medzi palec a ukazovák, jemne mi pridvihne tvár a skloní sa. Pritlačí svoje pery na moje a ja podlieham.

Zbožňujem jeho pery, pretože Sebastian sa vie bozkávať ako nikto. Vlastne si nedokážem predstaviť, že by sa niektorí z mojich bozkávacích „bývalých“ vedeli bozkávať tak strhujúco ako Sebastian. Jeho bozky sú akoby zrkadlom tých mojich.

A jeho jazyk...

Skúsene ním hľadá ten môj a privoláva ním vzrušenie, ktoré ma dráždi medzi nohami. Nakoniec sa odtiahne a spustí sa dole, zatiaľ čo rukou, ktorá mi doteraz zvierala bradu, putuje nadol, stredom môjho hrudníka až k brušku a tam sa pripája aj druhá. Oboma rukami nežne odkopíruje krivky mojich bokov a perami začne pohladzať moje bruško a smeruje dole, cez pupček... a....

Ach. Môj. Bože!

Zakloním hlavu dozadu a vlasy ma poštekli na zadku. Keď ma ústami pobozká – presne tam – cez látku tenučkých nohavičiek, zavriem oči a ticho zastonám. Je to úžasné. V žilách mi začína bublať čerstvá krv a tam dnu sa mi rozlieva čoraz viac tepla.

Zrazu sa jeho pery vytrácajú, no nie nadtľho. Chvíľu na to sa vrátiť späť, no tentoraz k môjmu hrdlu a jemne sa mi doň zahryznú.

Ústami mi unikne ďalší zapredanecký ston. Začínam sa chvieť. Perami mi smeruje k sánke a potom k perám a ja ho znova nedočkavo prijímam. Rukami, ktoré majetnícky zvierajú moje plné prsia, zatlačí a ja inštinktívne cúvnem. Kročím dozadu, no ledva to vnímam, pretože naše jazyky sa spolu intímne milujú. Zrazu mám za sebou posteľ a on sa odťahne.

„Vyzuj sa!“

Robím, ako mi káže a vyzúvam si lodičky na vysokom podpätku. Zrazu som o sedem centimetrov nižšia a on sa nado mnou týči ako veža.

„Lahni si a vystri ruky nad hlavou,“ prikáže a ja celá dychtivá sadám na posteľ a po lakťoch sa ťahám až k vankúšom.

Tam si ľahnem do studených lupeňov, ktorých jemný chlad je pre moje rozpálené telo ako balzam a vyložím si ruky nad hlavu, ako mi kázal.

Sebastian si povolí kravatu a nakoniec ju zhodí na zem. Potom si začne rozopínať košeľu a až padnú aj jeho nohavice a on predomnou zostane úplne nahý, pristúpi a kľakne si na posteľ. Pomaly zovrie tenké mašličky na mojich nohavičkách a keď sa jemne pridvihnem, stiahne mi ich z bokov, cez kolená a potom ich zahodí niekam na zem, no ešte predtým k nim privonia a usmeje sa.

„Pre tvoju vôňu by som bol schopný zverstiev, miláčik. No dnes budem maximálne nežný. Súhlasíš?“

„Áno.“

Ťahá sa až ku mne a znova sa kloní k mojim perám, no nelíha si na mňa. Pridržiava sa na kolenách a lakťoch a perami stále spoznáva tie moje.

Opätujem mu bozky a rukami sa odvážim dotknúť jeho tmavých vlasov. Sú hebké ako z hodvábu a on mi zastoná na perách. Perami prechádza po mojej tvári a potom ma bozkáva na krku a ja sa pod ním začínam chvieť.

Kloním hlavu dozadu a vychutnávam si jeho nehu, jeho maznanie a vzdychy, ktoré mi šteklija pokožku. Potom zoberie moje ruky a pritlačí mi ich späť nad hlavu. Spúta ich ľavačkou a perami